

RESSÒ DE LA PARAULA

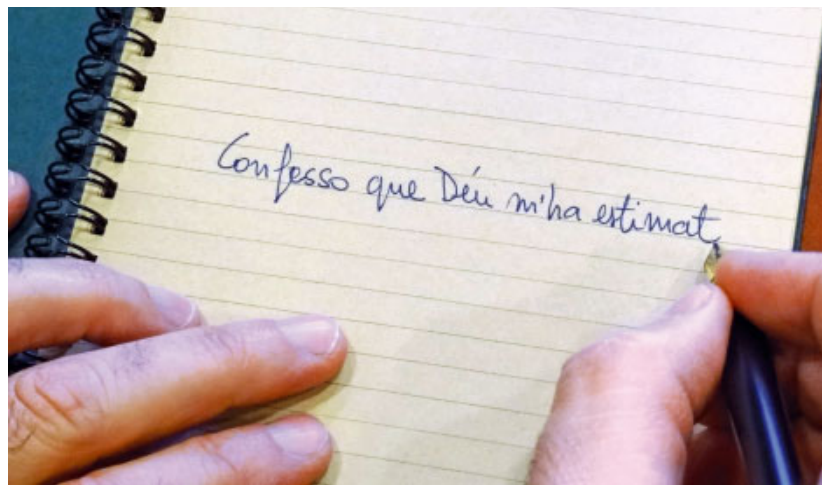
Rendiment?

En una assemblea, que servia de conclusió de visita pastoral, una senyora gran es va aixecar i va formular una pregunta no habitual en aquest context. El seu interrogant en aparença era senzill, segons com es mirés, però d'enorme transcendència fins i tot pel que estàvem tractant en el diàleg. Parlàvem, com és habitual en les visites pastorals, de la situació de les nostres comunitats, de les dificultats i possibilitats, dels assoliments i fracassos... La senyora en resum va venir a dir:

«Tinc la meua edat. He viscut molt. He intentat ser fidel a la fe, encara que no sé si ho he aconseguit. Ara, segons veig les coses avui, m'agradaria saber per què ha servit el que he fet, si ha valgut la pena, si té algun valor...»

Recordo haver rebut una interpel·lació semblant de boca d'algun malalt, conscient de les seves minses possibilitats de sortir amb vida de la seva situació. Concretament evoco amb freqüència les paraules d'una senyora, que en tota la seva vida s'havia mostrat intel·ligent, treballadora, emprenedora, amb sensibilitat social, creient, amb suficients possibilitats econòmiques com per perme-

tre's algun gaudi en la vida, però que havia exclòs voluntàriament la vida matrimonial. Sempre li va quedar oberta la pregunta de si el Senyor n'esperava una mica més d'ella, o si el que havia fet era realment valuós...

A ningú no se li escapa la transcendència d'aquestes qüestions: el rendiment de la vida! Deixem a un costat la mentalitat utilitarista i pragmàtica avui omnipresent. Es tracta del balanç de tota una existència.

És veritat que els problemes que avui sofrem, siguin de tipus personal, com socials, culturals, econòmics, etc., ens apressen i ens lliurem a buscar solucions, sobretot quan ens semblen d'extrema gravetat. Necessitem tenir èxit en aquesta lluita, posar tots

els mitjans al nostre abast. I, si el resultat és positiu, diem: «ha valgut la pena, el treball ha tingut sentit i està justificat». Però quan no es tracta d'aquest problema o un altre o d'un fragment relativament curt de la vida, sinó de tota l'existència personal, com són els casos esmentats, les respostes no són gens senzilles. Crec que la gran majoria no hi pensa precisament perquè tenen por de no saber respondre.

Aquestes preguntes són a la base de l'experiència creient. Jesús, parlant en paràboles, ens adverteix que la nostra vida valdrà segons hàgim fet rendir els seus dons. Al final ve el Senyor i ens preguntarà: «què n'has fet dels dons que et vaig donar?... O mi-

llor, què n'has fet del do que cada dia has rebut gratuïtament?». Cada do rebut travessa la nostra llibertat, és a dir, la nostra responsabilitat, i ha de ser transformat en més vida, més do...

Però que ningú pensi que Jesús, encara que utilitzi exemples tan quotidians, com un compte corrent al banc, es refereix a alguna cosa material que es pugui quantificar. El rendiment dels dons de Déu ha de ser com els mateixos dons: han de significar el creixement del Regne de Déu.

I una altra observació molt més important. Pablo Neruda va escriure aquell bell llibre, que va titular *Confieso que he vivido*. Retalls de la seva vida que van anant conformant la seva persona, amb el propi jo al seu centre. Com ell, gairebé tota la humanitat entén que viure és acumular, amuntegar, produir. Però no puc deixar de portar aquí aquesta altra mirada a la pròpia vida que van ser les *Confessions* de sant Agustí: el seu altre possible títol no seria com el del llibre del poeta, sinó simplement aquest: *Confesso que Déu m'ha estimat*.

Aquest seria un perfecte i meravellós balanç de la pròpia vida.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Qui pot salvar-se?

Un dia Jesús va proposar a un ric: «Vés, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres... Després vine i segueix-me» (Mc 10,17ss). El ric no va seguir la crida, i davant la seva negativa, Jesús va comentar: «Fills meus, que n'és de difícil entrar al Regne de Déu». I els deixebles, que teòricament ho havien deixat tot per seguir-lo, van dir sorpresos i desconcertats: «Si és així, qui pot salvar-se?»

Aquesta expressió va més enllà del que sembla. No es tracta només d'«anar al cel». «Salvar-se» vol dir alliberar-se de tot el que ens perd i viure la veritable vida en l'Esperit de Déu, ara i eternament. Quan parlem de la vida veritable, no volem pronun-

ciar una frase feta; volem dir la bona resolució dels desafiaments que no s'estalvien a ningú: la relació amb els altres, difícils i potser hostils, la infidelitat d'algú que estimo, la mort d'un fill, una desfeta econòmica que deixa la família al carrer, la prohibició de la pròpia llengua, la nostra actitud davant el desequilibri global que ens fa privilegiats... Jesús diu que l'únic camí per poder viure bé la difícil vida humana, és desprendre's de tot egoisme i de tota seguretat material i seguir-lo en el camí de l'amor, del perdó, agafant la creu. Davant d'això s'entén la pregunta dels deixebles: «Qui pot viure així?»

La resposta de Jesús és com un resum de tot el seu missatge. «Als homes els és impossible, però no a Déu, perquè Déu ho pot tot». Vista la història, i el present, de la humanitat, la primera part de la resposta és evident; una vida de pau, d'amor, de justícia per a tothom, de superació d'egoismes i violències ha estat i continua sent impossible. I aquí ressona el missatge evangèlic: «...però Déu ho fa possible». La primera obra de Déu ha estat Jesús mateix, que va estimar fins al final, i darrere d'ell tants i tants que han superat els seus egoismes i han trobat la vida.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

¿Rendimiento?

En una assemblea, que servia de conclusió de visita pastoral, una senyora ja major se levanta i formuló una pregunta no habitual en ese contexto. Su interrogante en apariencia era sencillo, según se mirase, pero de enorme trascendencia incluso para lo que estábamos tratando en el diálogo. Hablábamos, como es habitual en las visitas pastorales, de la situación de nuestras comunidades, de las dificultades y posibilidades, de los logros y fracasos... La señora escuetamente vino a decir:

«Tengo mi edad. He vivido mucho. He intentado ser fiel a la fe, aunque no sé si lo he conseguido. Ahora, según veo las cosas hoy, me gustaría saber para qué ha servido lo que he hecho, si ha valido la pena, si tiene algún valor...»

Recuerdo haber recibido una interpelación semejante de boca de algún enfermo, consciente de sus escasas posibilidades de salir con vida de su situación. Concretamente evoco con frecuencia las palabras de una senyora, que en toda su vida se había mostrado inteligente, trabajadora, emprendedora, con sensibilidad social, creyente, con suficientes posibilidades económicas como para permitirse algún disfrute en la vida, pero que excluyó voluntariamente la vida matrimonial. Siempre le quedó abierta la pregunta de si el Señor esperaba algo más de ella, o si lo que había hecho era realmente valioso...

A nadie se le oculta la trascendencia de estas cuestiones: ¿el rendimiento de la vida! Dejamos a un lado la mentalidad utilitarista y pragmática hoy omnipresente. Se trata del balance de toda una existencia.

Es verdad que los problemas que hoy sufrimos, sean de tipo personal, como sociales, culturales, económicos, etc., nos acucian y nos entregamos a buscar soluciones, sobre todo cuando nos parecen de extrema gravedad. Necesitamos tener éxito en esta lucha, poner todos los medios a nuestro alcance. Y, si el resultado es positivo, decimos: «ha valido la pena, el trabajo ha tenido sentido y está justificado». Pero cuando no se trata de este u otro problema o de un fragmento relativamente corto de la vida, sino de toda la existencia personal, como son los casos mencionados, las respuestas no son nada sencillas. Creo que la gran mayoría no piensa en ello precisamente porque tienen miedo a no saber responder.

Estas preguntas están en la base de la experiencia creyente. Jesús, hablando en parábolas, nos advierte que nuestra vida valdrá según hayamos hecho rendir sus dones. Al final viene el Señor y nos preguntará: «¿qué has hecho de los dones que te di?... O mejor, ¿qué has hecho del don que cada día recibiste gratuitamente?». Cada don recibido atraviesa nuestra libertad, es decir, nuestra responsabilidad, y ha de ser transformado en más vida, más don...

Pero que nadie piense que Jesús, aunque utilice ejemplos tan cotidianos, como una cuenta corriente en el banco, se refiere a algo material que se pueda cuantificar. El rendimiento de los dones de Dios ha de ser como los mismos dones: han de significar el crecimiento del Reino de Dios.

Y otra observación mucho más importante. Pablo Neruda escribió aquel bello libro, que tituló *Confieso que he vivido*. Retazos de su vida que fueron conformando su persona, con el propio yo en su centro. Como él, casi toda la humanidad entiende que vivir es acumular, amontonar, producir. Pero no puedo dejar de traer aquí esta otra mirada a la propia vida que fueron las *Confesiones* de san Agustín: su otro posible título no sería como el del libro del poeta, sino simplemente este: *Confieso que Dios me ha amado*.

Este sería un perfecto y maravilloso balance de la propia vida.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Al novembre, #DéuetCrida

En aquest mes vocacional, marcat per la Cadena de Pregària per les Vocacions a les diòcesis amb seu a Catalunya, es multipliquen les iniciatives a la diòcesi.

Pregàries vocacionals, especialment, en els dies 9, 19 i 29, els corresponents al nostre bisbat. Per exemple, el proper 29 de novembre, després de la

missa de les 20 h, a la Parròquia de Sant Pere d'Abrera, hi haurà una pregària-concert, amb música inspirada en la crida vocacional. Però també en altres dates: Dissabte 25 de novembre, a les 20.30 h, a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Vilanova i la Geltrú. El 30 novembre, dijous —dia tradicionalment d'oració per les vocacions—, hi haurà a les 19 h una pregària a la capella de l'Església, amb un testimoni vocacional.

Taller monàstic a Montserrat. La comunitat benedictina convida a homes de 18 a 35 anys interessats en la vida monàstica a viure l'últim cap de setmana, 25 i 26, al Monestir de Montserrat. L'objectiu d'aquesta convivència amb els monjos, que ha tingut molt bona acceptació en les edicions precedents, és viure una experiència de recerca espiritual, tenint present la tradició monàstica occidental, i comprovar el que pot aportar actualment. Els interessats poden trucar a Montserrat (tel. 93 877 77 77) i demanar al P. Hostatger la reserva d'una de les cel·les per a aquesta trobada.

XIV Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya

La Direcció General d'Afers Religiosos organitza la XIV Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya, que té lloc del 15 al 30 de novembre arreu de Catalunya, amb un cartell de 20 pel·lícules i un curtmetratge d'entre els films més interessants del cinema espiritual i religiós.

Amb aquesta nova edició de la Mostra, es vol fer visible l'aportació de la dimensió religiosa i espiritual per afavorir la cohesió social i el diàleg interreligiós.

A **Vilafranca del Penedès** hi ha prevista la projecció gratuïta de dues pel·lícules diferents a la Sala Zazie del Cinema Casal (Rbla. Nostra Senyora, 35-37):

- 21 de novembre, a les 20 h. *El fill de Saül* de László Nemes, Òscar a la millor pel·lícula de parla no anglesa 2015.
- 28 de novembre, a les 20 h. *Lo que de verdad importa* de Paco Arango (2017).

En tots dos casos, es comptarà amb la presentació d'Ahmed Benallal, president de l'associació Llum

del Nord, que conduirà el col·loqui posterior. Més informació: www.cinemaespiritual.cat

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Com santa Teresa del Nen Jesús, aprenem la humilitat de Déu que s'ha fet petit per nosaltres» (1 d'octubre).

@Pontifex: «És mirant amb respecte i amor les persones que també nosaltres podem fer la revolució de la tendresa» (1 d'octubre).

@Pontifex: «Només en el silenci de la pregària es pot aprendre a escoltar la veu de Déu» (4 d'octubre).

@Pontifex: «La missió de l'escola i dels mestres és desenvolupar en els alumnes el sentit de la veritat, del bé i de la bellesa» (5 d'octubre).

Un nou diaca a la diòcesi

Rafael Galofré i Casas, ecònom diocesà, ha estat ordenat com a diaca el passat 5 de novembre, a la Parròquia de Sant Vicenç Màrtir, de Sant Vicenç dels Horts, en una celebració molt participada, amb una àmplia representació de la

comunitat cristiana parroquial, amb familiars, amics, seminaristes, aspirants i candidats al diaconat, diaques amb les seves esposes de tota la Província Eclesiàstica de Barcelona, religiosos i religioses i fidels en general.

L'ordenació va anar a càrrec del bisbe auxiliar de Barcelona, Antoni Vaddell, en nom del bisbe Agustí Cortés, que no va poder assistir-hi per una indisposició de salut. El bisbe Antoni, en la seva homília, va subratllar especialment el sentit del ministeri de la Paraula de Déu, entre els diversos serveis propis del diaconat.

La celebració va estar molt ben preparada, amb una participació activa de la família de Mn. Rafael: la seva esposa i la seva filla, de 18 anys, van animar musicalment el moment de l'ofertori i el seu fill, de 13 anys, va fer d'escolanet.

Al final de l'Eucaristia, tots els assistents van compartir coca i beguda amb el nou diaca, com a signe de la joia compartida per l'ordenació.

Trobada d'animadors de la litúrgia

El passat dissabte 4 de novembre, durant tot el matí, tingué lloc a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat la VIII Trobada diocesana d'animadors de la litúrgia. Hi van assistir 110 persones, provinents de 30 parròquies de gairebé tots els arxiprestats del bisbat. El tema de la trobada d'aquest any era «La celebració litúrgica, espai de comunió i de missió», en sintonia amb l'objectiu pastoral diocesà d'aquest any. La ponència la va presentar Mn. Joan Torra, prevere del bisbat de Vic, actual rector de les parròquies de Torelló, doctor en Teologia, professor de patrologia i de sagraments, i vicepresident del Centre de Pastoral Litúrgi-

ca de Barcelona. En la seva ponència, a partir del capítol 15 de l'Evangelí de sant Joan i de diversos documents del Magisteri, va fer unes reflexions litúrgiques i sacramentals, alhora que també unes aplicacions a la pastoral i a la vida cristiana; a continuació hi va haver un ampli espai de diàleg entre els assistents.

La trobada també va incloure un moment inicial de pregària, l'assaig de dos cants litúrgics, i al final diverses informacions: sobre l'objectiu litúrgic del Pla Pastoral, el diumenge de la Paraula, l'aplicació per a mòbils de la Litúrgia de les Hores, i la nova revista de formació per a laics que està preparant el CPL.

46a Trobada de rectors i formadors de Seminaris d'Espanya

Va tenir lloc del 27 al 29 d'octubre a la Casa de la Institució Teresiana de los Negrales (Madrid), on reposen les restes de Pedro Poveda, prevere i màrtir, organitzada per la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats de la CEE. Han estat unes jornades monogrà-

fiques, amb la participació de 145 membres dels equips formatius dels seminaris i amb la presència de l'arquebisbe secretari per als seminaris de la Congregació per al Clergat, Mons. Jorge Carlos Patrón Wong, per aprofundir en la nova *Ratio Fundamentalís*, o Pla de formació per

als preveres, publicada el 8 de desembre de l'any passat, i que ara ha d'orientar l'edició de la nova *Ratio Nationalis*, per a Espanya, que s'està treballant per part dels bisbes de la Comissió Episcopal que presideix Mons. Joan-Enric Vives amb el Consell Assessor de Rectors.

AGENDA

► **Recés d'Advent per a religiosos i religioses.** La Delegació per a la Vida Consagrada convoca aquest recés a les portes de l'Advent per al dissabte 25 de novembre, de les 10 a les 15.30 h, amb la predicació del P. Josep Miquel Bausset, osb, mestre de novicis de Montserrat.

► **Ritus d'ingrés al catecumenat.** Diumenge 26 de novembre, Solemnitat de Crist Rei, a la Casa de l'Església a les 19.30 h, es farà el ritu d'ingrés al catecumenat per a 3 adults de les parròquies de Sant Baldiri de Sant Boi de Llobregat i de Sant Esteve de Cervelló. Prèviament a la celebració, presidida pel bisbe Agustí, hi haurà una catequesi a la mateixa Casa de l'Església, amb els nous catecúmens, padrins i acompanyants.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

20. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1M 1,11-16.43-45.57-60.65-67 / SI 118 / Lc 18,35-43]. *Sant Feliu de Llobregat:* ■ Beates Isabel Ferrer i Sabrià i companyes, verges i màrtirs; sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr.

21. □ Dimarts [2M 6,18-31 / SI 3 / Lc 19,1-10]. Presentació de la Benaurada Verge Maria al temple; sant Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honorí, Eutiqui i Esteve, mrs.

22. ■ Dimecres [2M 7,1.20-31 / SI 16 / Lc 19,11-28]. Santa Cecília, vg. i mr. romana (s. III), patrona de la

música (cantaires, músics i instrumentistes); sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

23. ■ Dijous [1M 2,15-29 / SI 49 / Lc 19,41-44]. Sant Climent I, papa (romà, 88-97) i mr.; sant Columbà (†615), abat a França i Itàlia, d'origen irlandès; santa Lucrècia, vg. i mr.; beat Miquel-Agustí Pro, prev. jesuïta i mr.

24. ■ Divendres [1M 4,36-37.52-59 / SI: 1Cr 29,10-12 / Lc 19,45-48]. Sant Andreu Dung-Lac, prev. i companys mrs. a Tonquín (Vietnam, s. XVIII-XIX); sant Crisògon, mr. (s. III); santa Fermina, vg. i mr.; santes Flora i Maria, vgs. i mrs., a Còrdova.

25. ■ Dissabte [1M 6,1-13 / SI 9 / Lc 20,27-40]. Santa Caterina d'Alexandria, vg. i mr., titular del monestir del Sinai (s. IX), patrona dels filòsofs; beata Júlia, rel. camaldulena; sant Erasme, mr.; sant Gonçal, bisbe.

26. □ Diumenge vinent, XXXIV de durant l'any, Nostre Senyor Jesucrist, Rei de tot el món (lit. hores: 2a setm.) [Ez 34,11-12.15-17 / SI 22 / 1C 15,20-26.28 / Mt 25,31-46]. Sant Silvestre (†1267), abat, fund. branca benedictina; sant Leonard de Porto Maurizio, prev. franciscà; sant Joan Berchmans (1599-1621), rel. jesuïta belga; sant Sirici, papa (384-399); sant Conrad, bisbe.

Diumenge XXXIII de durant l'any

COMENTARI

Cal fer rendir els talents rebuts per al bé de tots

El llibre dels Proverbis —didàctic i moralitzant— és antologia de sentències curtes (cp. 10-29), introduïda per llargues instruccions poètiques (cp. 1-9) i conclouent amb una secció de sentències llargues i poemes curts (cp. 30-31).

Que en té de valor una bona esposa! És molt més preuada que les perles. L'encant és aparença, la bellesa s'esvaeix. Veritat per a l'home i la dona. L'autèntica bellesa es troba en el treball digne i sobretot en obrir les mans als pobres i allargar el braç als indigents.

A Tessalònica viuen neguitosos: *quan i a quins moments arribarà el Dia del Senyor?* Centre clàssic de l'apocalíptica tradicional era datar l'hora fatídica dels esdeveniments finals i assenyalar-ne els indicis premonitoris.

Jesús aportà la gran novetat: serà imprevisible. *El Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada* (Mt 24, 44).

La qüestió és ser fills de la llum i del dia. La connexió vital amb Crist ens situa en camí segur, tot esperant el dia del Senyor Jesús amb plena confiança.

L'evangeli d'avui sobre la necessitat de fer rendir els talents rebuts cal recordar-lo sempre.

El protagonista principal és l'amo —el Pare Déu— que confia els seus béns als seus administradors —els fills.

Els béns confiats no són poca cosa. El qui rep menys —1 talent— rep l'equivalent als guanys d'un jornal·ler durant uns vint anys.

Valorar els talents rebuts implica reconèixer-nos molt estimats de Déu: cal agrair-ho. Els talents són nostres perquè Déu ens els dóna: fer-los rendir és la segona exigència.

Dels talents rebuts en som administradors: no «amos» per a fer-ne el que vulguem ni per a profit egoista.

Ens els dóna a tothom (cap fill és desheretat) perquè del rendiment d'uns i altres, diferents i complementaris, en sortim guanyant tots.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre dels Proverbis (Pr 31,10-13.19-20.30-31)

Que en té de valor una bona esposa! És molt més preuada que les perles. El cor del seu marit hi confia, no són escassos els guanys que en traurà. Durant tota la vida el farà feliç, i no desgraciat. Es procura la llana i el lli, que les seves mans transformen com vol. Pren a les mans la filosa, i els seus dits agafen el fus. Obre les mans als pobres, allarga el braç als indigents. L'encant és aparença, la bellesa s'esvaeix; l'esposa que creu en el Senyor és la que val tots els elogis. Dediqueu-li cants pels fruits del seu treball: que la seva obra l'elogiï davant de tot el poble.

▶ Salm responsorial (127)

R. *Feliç tu, fidel del Senyor.*

Feliç tu, fidel del Senyor, que vius seguint els seus camins. / Menjaràs del fruit del teu treball, / seràs feliç i tindràs sort. R.

La teva esposa fruitarà com una parra dins la intimitat de casa teva; / veuràs els fills com plançons d'olivera al voltant de la taula. R.

És així com els fidels del Senyor seran beneïts. / Que el Senyor et beneeixi des de Sió. / Que tota la vida puguis veure prosperar Jerusalem. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 5,1-6)

Germans, no cal que us escrivim quan i en quins moments arribarà el Dia del Senyor: vosaltres mateixos ja sabeu prou bé que vindrà com un lladre a la nit. La gent es pensarà que tot està en pau i ben assegurat, quan de sobte vindrà la devastació, com els dolors a la dona que ha de tenir un fill, i no se n'escaparà ningú.

Però a vosaltres, germans, que no viviu en la foscor, aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre, ja que tots sou fills de la llum i del dia. No som pas de la nit ni de la foscor. Per això no hem de dormir, com els altres, sinó vetllar i viure sobriament.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 25,14-30) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Un home que se n'anava a fora del país cridà els seus administradors i els confià els seus béns. A un li donà cinc milions, a l'altre dos i a l'altre un, segons la capacitat de cadascú, i se n'anà. Al cap de molt temps l'amo tornà i els demanà comptes. Es presentà primer el qui havia rebut cinc milions, portà també els cinc que havia guanyat i digué: Senyor, m'havíeu confiat cinc milions i n'he guanyat cinc més.

L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor. Es presentà després el qui n'havia rebut dos i digué: Senyor, m'havíeu confiat dos milions i n'he guanyat dos més. L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor. Es presentà també el qui n'havia rebut un, i digué: Senyor, sé que sou un home exigent, que voleu collir on no havíeu sembrat i aplegar on no havíeu escampat. Per això vaig tenir por i vaig amagar els vostres diners. Aquí teniu allò que és vostre. L'amo li contestà: Ets un administrador dolent i gandul. Tu sabies que vull collir on no he sembrat i aplegar on no he escampat? Doncs haves de posar al banc els meus diners, i ara podria recobrar allò que és meu amb els interessos. Preneu-li aquest milió i doneu-lo al qui en té deu, perquè als qui tenen, els donaré encara més i en tindran a vessar, però als qui no tenen, els prendré fins allò que els queda. I aquest administrador inútil, traieu-lo a fora, a la fosca. Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents».

▶ Lectura del libro de los Proverbios (Prov 31,10-13.19-20.30-31)

Una mujer fuerte, ¿quién la hallará? Supera en valor a las perlas. Su marido se fía de ella, pues no le faltan riquezas. Le trae ganancias, no pérdidas, todos los días de su vida. Busca la lana y el lino y los trabaja con la destreza de sus manos. Aplica sus manos al huso, con sus dedos sostiene la rueca. Abre sus manos al necesitado y tiende sus brazos al pobre. Engañosa es la gracia, fugaz la hermosura; la que teme al Señor merece alabanza. Cantadle por el éxito de su trabajo, que sus obras la alaben en público.

▶ Salmo responsorial (127)

R. *Dichosos los que temen al Señor.*

Dichoso el que teme al Señor / y sigue sus caminos. / Comerás del fruto de tu trabajo, / serás dichoso, te irá bien. R.

Tu mujer, como parra fecunda, / en medio de tu casa; / tus hijos, como renuevos de olivo, / alrededor de tu mesa. R.

Esta es la bendición del hombre / que teme al Señor. / Que el Señor te bendiga desde Sión, / que veas la prosperidad de Jerusalén / todos los días de tu vida. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 5,1-6)

En lo referente al tiempo y a las circunstancias, hermanos, no necesitáis que os escriba, pues vosotros sabéis perfectamente que el Día del Señor llegará como un ladrón en la noche. Cuando estén diciendo: «paz y seguridad», entonces, de improviso, les sobrevendrá la ruina, como los dolores de parto a la que está encinta, y no podrán escapar. Pero vosotros, hermanos, no vivís en tinieblas, de forma que ese día os sorprenda como un ladrón; porque todos sois hijos de la luz e hijos del día; no somos de la noche ni de las tinieblas. Así pues, no nos entreguemos al sueño como los demás, sino estemos en vela y vivamos sobriamente.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 25,14-30) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta paràbola: «Un hombre, al irse de viaje, llamó a sus siervos y los dejó al cargo de sus bienes: a uno le dejó cinco talentos, a otros dos, a otros uno, a cada cual según su capacidad; luego se marchó. Al cabo de mucho tiempo viene el señor de aquellos siervos y se pone a ajustar las cuentas con ellos. Se acercó el que había recibido cinco talentos y le presentó otros cinco, diciendo: «Señor, cinco talentos me dejaste; mira, he ganado otros cinco».

Su señor le dijo: «Bien, siervo bueno y fiel; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; entra en el gozo de tu señor». Se acercó luego el que había recibido dos talentos y dijo: «Señor, dos talentos me dejaste; mira, he ganado otros dos». Su señor le dijo: «¡Bien, siervo bueno y fiel!; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; entra en el gozo de tu señor». Se acercó también el que había recibido un talento y dijo: «Señor, sabía que eres exigente, que siegas donde no siembras y recoges donde no esparces, tuve miedo y fui a esconder tu talento bajo tierra. Aquí tienes lo tuyo».

El señor le respondió: «Eres un siervo negligente y holgazán. ¿Conque sabías que siego donde no siembro y recojo donde no esparzo? Pues debías haber puesto mi dinero en el banco, para que al volver yo, pudiera recoger lo mío con los intereses. Quitadle el talento y dáselo al que tiene diez. Porque al que tiene se le dará y le sobrarà, pero al que no tiene, se le quitarà hasta lo que tiene. Y a ese siervo inútil echadlo fuera, a las tinieblas; allí será el llanto y el rechinar de dientes».